

Gheorghe Marin Fontanin

- 1825 Se naște la Brașov ca fiu al lui Dumitru Marin, negustor cu stare și al doamnei Hagi-Panteli. Începe școala la Sibiu, într-o școală săsească particulară, apoi la Cluj, iar studiile universitare la Pesta și Viena.
- 1851 Ajunge la Craiova în calitate de „inspector” la Școala Centrală (astăzi Colegiul „Carol I”), titlu echivalent azi cu cel de director, predând „toate materiile la clasa III-a”.
- 1854 Școala, abia înfiripată, este evacuată din localul ei de către ruși, care o ocupă pentru nevoile lor. Cum nici spre sfârșitul iernii localul colegiului nu se eliberează, ca să se poată urni din loc școala, Fontanin protestează cam viguros pe lângă căpeteniile oștirii rusești, care îl arestează și-l trimit sub pază la București, unde i se atribuie domiciliu forțat, pentru șapte luni. La retragerea rușilor, în septembrie 1854, bunul dascăl se înapoiază la Craiova și redeschide iar școala, care de aci înainte va purta numele de „Gimnaziul din Craiova”. Va predă ore de română, latină, istorie și geografie.
- 1857 Prezidează secția pentru alegerea deputaților de Dolj în divanul ad-hoc.
- 1864 Predă nou introdusa materie filosofie, pe lângă celelalte materii.
- 1870 Este ales membru titular al Academiei Române.
- 1881 Înființează Clubul profesorilor din Craiova și în același an încetează din funcția de director al școlii.

1886   Se stinge din viață la 24 aprilie, la București și este înmormântat la Cimitirul Bellu.

Din prima sa generație de elevi a făcut parte și Ion Argetoianu, de aceea fiul său, Constantin, are date despre personaj și, ca de obicei, portretul pe care i-l face, diferă substanțial de versiunile „oficiale”: „În acele vremuri îndepărtate, Liceul din Craiova era condus despotic de un seminebun. Fontanini era tot: director, profesor, animator. Cu toată țieala lui, era om cu carte și animat de cele mai bune intențiuni. Avea mania latinismului și latiniza numele elevilor de câte ori putea.” (De altfel, îl latinizase întâi pe al lui, Fontanini este versiunea cu sonorități italiene a numelui Isvoranu.) „De pe urma lui au rămas în Craiova o serie de Pictorienii și Tinctorești (băieți de boiangii), de Claudieni, de Columbini (de la Porumbaru). Pe toți Popeștii sau fiii de popă, i-a transformat în Pretorienii, Popilieni, Pomponiu, Presbiterianu și Sacerdoțeanu...Când n-avea o meserie la îndemână, forma noul nume de familie după locul de naștere al victimei. Astfel, Georgescu din Cornetu a devenit Cornetti (fondatorul Conservatorului de muzică din Craiova), un Marinescu de la Ocele Mari, Marocneanu (tatăl doamnei Maria Popp, feminista și al doamnei Oromolu), iar un Constandinis cu un petec de pământ la Vârvor, Vorvoreanu, lui Ciocăzan i-a spus Cicadian, etc.”

Își petrecea adesea vacanțele de vară la Roma, adâncindu-și cunoștințele studiind și cumpărând numerosae cărți în limbile latină, italiană, franceză, germană, engleză, maghiară și slavonă, limbi pe care le stăpânea foarte bine. Era un foarte talentat traducător din limbile latină și greacă, lucrând adesea asupra filosofiei grecești, din păcate multe dintre scrierile sale au rămas nepublicate.